

— Ехъ, щомъ като си ти тукъ, ще починемъ вече както трѣбва. — Каза радостно жена му.

Още не бѣ довършила, когато отеднажъ се дръпна ужасена и прибѣлѣ: на прозореца се показва пакъ, каквото ги бѣ измжчвало толкова нощи. Тя често погледваше натамъ, като си мислѣше: най-сетнѣ, чудовището не ще посмѣе да се яви... И ето... На прозореца вече гледаше една отвратителна животинска глава съ широкъ димящъ носъ, съ дълги скърцащи зжби и искрици, ужасно голѣми очи... Слѣдъ мигъ, главата се обърна въ дебела и безформена птича глава, изпъстрена съ различни цвѣтове и съ силна закривена клѣвка; сега отеднажъ се прѣвърна въ голѣма зелена конска глава, послѣ пакъ въ дебела бича глава, чисто златни рога разтръсваха рамката на прозореца... И тъй се промѣняше главата постоянно, като оставаха винаги се сжщитѣ очи — голѣми, искреши, жълти и страшни. Ведно съ това, отвѣнъ се подигна такъвъ страшенъ шумъ: рѣмжене и бучене, нѣкаква бѣсна буря, съ която се смѣсваше воятъ на хиляди кучета, мучението на крави, цвиленето на коне и крѣкането на кокошки... Всичко, което бѣ отвѣнъ на двора, за мигъ сѣкашъ се събуди и се надваряше да крѣщи и вие... И единъ ужасенъ човѣшки писъкъ непрѣкъснато пронизваше бурята: змѣятъ! змѣя!...

Жената остана на мѣстото си като вкаменена безъ да може да се помрѣдне или да извика, тя стоеше като прикована и гледаше съ широко-отворени очи. Ала мжжътъ се промъкна тихичко къмъ мѣстото, дѣто си оставяше ножа, извади го полека изъ ножницата и въ единъ мигъ, като скочи на крака, хвърли се къмъ прозореца. Но чудовището изчезна като сѣнка, и ножътъ прониза само тъмната